

Het elftal der Voetbalvereniging „M. V. V.” te Mijdrecht, dat kampioen werd van het district Utrecht van den Ned. Chr. Voetbalbond. Dit was het eerste district dat voor dezen Bond in actie kwam.

„Hield u niet van haar?”
 „Van haar houden.....? Ik had een afschuw van haar..... ik schopte en trapte, ging te keer als een kwade aap als zij in mijn buurt kwam.”
 „Had u zoo het land aan haar?”

„Dat was het niet.....” ging Suzette fluisterend voort. „ik geloof, dat het onbewust een begin was van den strijd, dien ik heel mijn leven moet strijden..... de strijd tusschen Oost en West..... ik had een walg van haar..... ziet u, de bedienden hadden mij verteld dat de Europeanen een lijken-lucht bij zich hadden.....”

„En nu meende u, die lucht te ruiken?”
 „Och, precies zóó was het niet..... Onbewust zal ik wel gevoeld hebben, dat ik mijn inlandsche wereld uitgehaald werd en in een andere wereld zou worden overgezet.”

„En ging het op den duur?”
 „Ja, maar op den héél langen duur..... Ik moest door uiterst strenge maatregelen gedwongen worden..... en langzamerhand werd mijn afkeer van mijn gouvernante minder. Juffrouw Bloemers was de zachtheid zelf en achteraf geloof ik, dat zij veel, héél veel van mijn moeite begrepen heeft.”

„Dus u verloor het contact met de inlandsche samenleving een beetje?”

„Welneen..... elk uurtje, dat ik vrij had, zat ik in de bijgebouwen bij kokkie of baboe tot groote ergernis van vader..... Ik leerde goed op school en om mij heelemaal uit die inlandsche omgeving te houden, zond Vader mij reeds jong naar Europa..... Van mijn twaalfde jaar tot mijn zeventiende bleef ik in Holland op pensionaten en bij families.....

(Wordt vervolgd.)

113) „Juffrouw, daar is mijnheer Smulders.”

114) Slendang = draagdoek.

115) Wajang-wong = inlandsch toneelstuk waarin menschen optreden.

116) Wajang-koelit = inlandsch schimmenspel.

117) Roetjak = een gerecht van onrijpe vruchten.

SCHOONMAAK-IDYLLE

door G. J. PEELEN

Met schrik zag mijnheer Van Someren ieder jaar den schoonmaaktijd naderen —, en het vergalde hem de vreugde om de jonge lente — z'n vrouw maakte zich dan zóó druk, en werkte zoo boven haar kracht, hoe-wel ze een groote meid en een werkster had, dat ze wéken behoefde, om er weer bovenop te komen.

En in plaats van blij samen te kunnen genieten van 't jonge groen in hun tuin, van het stralende frissche leven om hea heen, liep hij dan in z'n eentje door 't stille „schoone” huis, omdat z'n vrouw rust moest nemen bij haar ouders.

In 't begin van hun huwelijk had hij getracht haar over te halen, nu eens verstandig aan te doen.

Het was toch heelemaal nog niet noodig nu weer alles van z'n plaats te halen, en te beboenen — 't glom je allemaal nog tegen, en ze gaven toch wekelijks iedere kamer een goede beurt. Hoe kon 't bij hen, zonder kinderen, nu vuil worden? En als ze dan persé wou, waarom dan niet wat hulp meer genomen, en zichzelf wat gespaard — ze wist toch, dat ze er niet tegen kon, — en er weken door overstuurt was?

Maar al gauw had hij gemerkt, dat redeneeren niet baatte. Dat op dát punt iedere vrouw haar zin doorzet. — En hij had berust. — Tot het vorig jaar ál te erg geweest was, en z'n vrouw compleet overspannen, weg moest. — Dat mócht niet meer, had hij zich toen vast voorgenomen.

Als redeneeren dan niet baatte, dan 't maar met list geprobeerd.

Hij had haar voorgesteld nu reeds veertien dagen van z'n vacantie aan te vragen, om samen rustig dien tijd in Gelderland in pension te gaan. Dat had veel voor: de lentetijd was juist zoo prachtig buiten. Er waren nog niet veel gasten, zoodat ze veel prettiger en vrijer van de omgeving genieten konden, en zij zou dan heerlijk sterk en frisch aan de schoonmaak kunnen beginnen als ze terug kwamen. Dat was toch veel beter, dan dat ze „op”, daarna toch weg moest — en nu konden ze samen gaan.

't Werd dan wel wat later dan anders, maar dat was toch voor een keer zoo erg niet. — Blij had Elsie toegestemd. Dat was een lieve oplossing van hem, en verstandig ook, want schoonmaken móest ze.....

Hij had intusschen lang met Jans, hun meid, gepraat. Ze moest maar hulp nemen zooveel ze wou, hoefde niet op de kosten te zien, als ze maar zorgde, dat alles kant en klaar was, als ze terug kwamen..... De heele schoonmaak moest aan kant zijn, zonder dat mevrouw er iets van merkte.

„Da's een fijne oplossing, mijnheer!
 „Da' komt voor mekaar! Nou zal u van 't jaar ook eens een keer met kunnen genieten van een schoongemaakt huis!”

Blij om 't vertrouwen in haar, dribbelde Jans bedrijvig naar de keuken om haar regelingen met de werkster te treffen.

Mijnheer Van Someren lag al uren wakker, zonder

den slaap te kunnen vatten, of zich om te durven leggen, om z'n vrouw niet wakker te maken.

Dat nauwe, krakende bed, bovendien veel te kort, vermoede hem, in plaats van rust te geven.

Ze waren nu een week hier in Hulsem, 't nesterige pensionplaatje.

En alles was hem tegengevallen.

't Was nog te vroeg, de menschen waren nog niet op gasten verdacht geweest.

De boomen waren nog kaal, en de bosschen guur en winderig, want na de mooie zonnige dagen, was 't weer koud en grillig geworden, juist toen ze hier aankwamen.

Veel gedwongen binnen te blijven, hadden ze het dorpsgebabbel moeten aanhooren van de praatzieke menschen, die hen hadden willen inwijden in hun kleinzigelijke coterie-twistjes, en die eigenlijk wat zâten met die stadstchen, die om de regen al maar in de kamer bleven hangen.

't Eten was verschrikkelijk slecht en zonder variatie geweest.

En daar betaalde je nu een royalen pensionprijs voor!

Hij moest de veertien dagen hier wel blijven, anders liep z'n heele schoonmaakplannetje in de war; zich bovendien nog opgewekt en tevreden voordoen, om te voorkomen dat z'n vrouw zou voorstellen naar huis te gaan.

„Nee, dat kán niet!” dacht hij hardop.

„Wat kan niet, Han?”

„Elsje! 'k dacht dat jij sloop; ik ben stijf van t onbeweiglijk liggen, in dit korte bed, om jou niet wakker te maken!”

„En ik durfde me niet verroeren omdat ik meende dat jij sloop!”

Van Someren knipte 't licht aan..... en zag dat z'n vrouw gehuild had.

't Is hier ook alles zoo akelig, de menschen vervelend en 't eten slecht, en 't weer valt zoo tegen..... Maar ik wou niet klagen. — 'k Was zoo bang, dat jij me ondankbaar zou vinden — en jij hebt er expres je vacantie om vervroegd.....

Maar, Han, vindt je 't heel erg, om toch maar weer naar huis te gaan?

„Want zóó rust ik toch niet!”

„Wat moest Van Someren doen?”

Het was allemaal volkomen waar, wat z'n vrouw beweerde, maar hij kon haar nu de eigenlijke reden van hun verblijf hier, toch moeilijk zeggen..... dat zou maar nieuwe tranen geven.

Maar, misschien zou Jans wel grootendeels klaar zijn. Hij zou haar veiligheidsshalve vast waarschuwen door een telegrammetje, als ze dat tenminste bij dat ongelukkige hulpkantoorje aannamen..... en 't dan maar zien te rekken tot morgenavond den laatsten trein.....

Zoo gebeurde 't.....

's Avonds kwart over twaalf, met den laatsten trein kwamen ze in hun stadje aan. De kruizers waren al weg, zoodat ze al hun bagage maar aan het station achterlieten, in de bewaarplaats.

„Wat een genot, dat we vannacht tenminste weer rustig in ons eigen bed kunnen slapen”, zei mevrouw,

„ik voel me nog geradbraakt van dat akelige ledikant!”

„Vreemd, dat Jans geen licht aangelen heeft in de gang”, merkte Van Someren op, toen hun huis in 't zicht kwam.

Ze waren gelijk met een telegrambesteller bij 't hek, onder 't licht van de straatlantaarn.

„Voor wie?”

„Van Someren, doorgezonden uit Hulsem”.

„Wie kan ons wat te telegraferen gehad hebben!”

„Jans”, stamelde mijnheer, die 't telegram opengebroken had, kleintjes —, en verlegen reikte hij 't haar over —

— Kunt onmogelijk komen, alles overhoop, dekens en gordijnen naar Palthe, matassen naar de stoffeerder, hartelijke groeten, Jans. —

Ineens begreep Mevrouw alles, de heele opzet — „Die tweemaal vijf cent voor „hartelijke groeten” had Jans wel kunnen sparen” merkte ze sarcastisch op —, terwijl mijnheer met angstige voorvoelens, z'n sleutels voor den dag haalde. —

't Was net of de deur weerstand bood, tot hij na een dreunenden slag, binnen, opening —: hij had een trap en een emmer witkalk omvergeduwd!

Op 't lawaai kwam, angstig, Jans in haar nachtgloed van boven, — en was stomverbaasd:

„Hebt u m'n telegram dan niet ontvangen?”

„Jawel”, zei mevrouw bitter, „zoo net!”

De slaapkamer zag er niet bepaald aanlokkelijk uit. Gordijnen en kleeden ontbraken, en het kanten raamwerk van de lits-juneaux gaapte leeg zonder matras en beddegoed —

Nu nog, zonder eenige bagage een hotel opzoeken zou weinig baten, en kennissen kon je om één uur in den nacht toch ook niet meer lastig vallen. —

Tot mijnheer een idee kreeg. De twee hangmatten die ze vorig jaar in de zomervacantie aangeschaft hadden!

Die werden nu naast elkaar aan de knoppen van het ledikant gebonden —, en zoo sloepen ze in, die eerste nacht weer thuis, zij mokkend, hij deemoedig en verdrietig. —

Mijnheer droomde van het te korte bed in Hulsem, waarop hij zich zoo boos maakte, dat hij met z'n voeten een plank uitstootte, waardoor echter 't ledikant in elkaar zakte. —

Hij zag zich vallen, al dieper, tot hij eindelijk met steeds grooter geworden vaart op den grond smakte. Hij werd wakker van de schok: z'n hangnattouw was door z'n walen losgeschoten van den knop —, en hij lag op de houten onderlaag van het ledikant.

Het was al volop dag. —

En vanaf 't balkon stonden de dochters van z'n overburen met een tooneelkijker door de gordijnlooze zonbeschenen ramen, het wonderlijke schouwspel aan te zien. —

Na de schoonmaak gingen dit jaar mevrouw én mijnheer Van Someren samen naar haar ouders, om tot rust te komen. —